

[Steincke.]

Ordning, hvis principielle Rigtighed tidligere har været tiltraadt baade fra radikal og konservativ Side, og som nu er foreslaaet af Flertallet indenfor den Kommission, der har været nedsat. Det er derfor næsten at gøre Socialdemokratiet for megen Ære, naar man lader, som om det er os alene, der har faaet Øjet op for det rigtige i at gaa til et Enhedspoliti.

Til Gengæld glædede det mig, at den ærede radikale Ordfører var tilfreds med Færdselspolitiet. Han gjorde den Bemærkning, at han endog mente, at det burde have været noget større. Egentlig var det ogsaa i sin Tid mit Ønske at gøre det noget større, for det vilde da have kunnet virke endnu mere effektivt. Men Oprettelsen skete jo efter en vis Forhandling med Finansudvalget, og da det maatte ske indenfor Rammen af de Beløb, der kom ind paa et vist Omraade, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, saa bestemte jeg mig til ikke at gøre det større end de 8 Mand. Naar de blev udrustet paa den Maade, de blev, og virkede efter de Regler, der blev fastsat, vilde det ogsaa ret hurtigt baade direkte og navnlig indirekte kunne faa den Betydning, som man fra alle Sider — maaske med Undtagelse af den højtærede Justitsminister — hurtigt indrømmede, at det havde.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg gerne sige, at jeg har ikke følt mig trykket ved at se Repræsentanterne for det menige Politi, som den højtærede Justitsminister i Dagens Anledning udnævnte til Embedsmænd, slutte sig til den højtærede Justitsministers Standpunkt i denne Sag — man kunde jo ogsaa sige omvendt. Jeg har ikke følt mig særlig trykket derved, fordi jeg har kunnet se af Betænkningen, hvilke Grunde der har været særlig overbevisende for disse ærede Repræsentanter for det menige Politi. Disse Grunde tillod jeg mig i Gaar at citere efter Betænkningen. De samler sig navnlig i den Betragtning, at man efter det, der er passeret i Kommissionen, og efter sit Kendskab i øvrigt til Statens Forhold — et Kendskab, som vel ikke har bevirket, at man under den nuværende Regering fandt Anledning til at tage et andet Standpunkt — er bange for, at Staten vil blive en daarligere Arbejdsgiver og kun vil benytte denne Anledning til at

trykke det særlige Statspoliti yderligere ned sammen med det kommunale Politi. Det er efter min Formening Grunden til, at man fra denne Side, hvor man principielt og oprindelig var Tilhænger af et Enhedspoliti, et Statspoliti, er blevet bange for at gaa med. Det forstaar jeg saa godt, og derfor har jeg ikke følt mig trykket ved den Omstændighed — havde jeg gjort det, havde jeg neppe selv nævnt det i Gaar.

Den højtærede Justitsminister haabede, at Udviklingen paa dette Omraade vilde gaa i baglæns Retning, og var saaledes i Overensstemmelse med sin Opfattelse ogsaa paa andre Omraader. Jeg vil dertil sige, at det er første Gang, jeg har faaet et saa direkte og klart Udtryk for, hvad jeg i Gaar sagde skinnede igennem Forhandlingen: at dette Forslag er et Forsøg paa at afbryde en Udvikling, som man i Virkeligheden fra i hvert Fald tre Partiers Side har sluttet sig til fra 1911, nemlig Udviklingen i Retning af en mere rationel Ordning af Politiet paa et virkelig politimæssigt Grundlag, henimod et Enhedspoliti. Jeg beklager, at Venstre her slaar kontra og nu vil gaa tilbage oven i Købet til en ringere Ordning end den, vi har nu. Jeg beklager dobbelt, at det er Venstres højtærede Justitsminister, der ligefrem udtaler det Haab, at Udviklingen vil gaa baglæns.

Med Hensyn til Færdselspolitiet udtalte Justitsministeren, at han ikke troede paa et Politi i en speciel Retning. Jeg har i og for sig ikke noget Ønske om, at man skal oprette Politi i specielle Retninger, men hvad den højtærede Minister mente med, at han ikke troede paa det, forstaar jeg ikke, efter at han har set de betydelige Resultater, dette lillebitte Politi har været i Stand til at fremskaffe, Resultater, som Justitsministeren meddelte han havde studeret og sat sig grundigt ind i, og som han henviste mig til at studere, men som jeg forøvrigt kendte i Forvejen, og som har været af den Art, at selv Motororganisationerne, der, som jeg sagde i Gaar, er udprægede Modstandere af Færdselspolitiet, har indrømmet dets Nødvendighed. Der er altsaa ikke Tale om at tro paa et Politi i en speciel Retning, der er Tale om en Viden. Man kan nemlig overbevise sig om, hvad det har udrettet, og det er ikke saa lidt. Principielt har jeg ikke nogen Interesse i, at der